

пратенъ тукъ на заточение и уморенъ мъченически — билъ се намѣрвали на дѣното въ морето, гдѣто билъ хвърлени отъ мъчителитѣ му привързани (мощитѣ) о една тежка котва (102 г.) По тѣхно настоявание тамошня епископъ Георгий наредилъ да стане всенародно молебствие на морския брѣгъ, не далечъ отъ който се прѣдполагало да сж билъ мощитѣ, за изплувванието имъ. Богъ чулъ усърднитѣ молитви на своитѣ слуги и, по единъ чудесенъ начинъ имъ далъ мощитѣ на Свойя угодникъ. Тѣ билъ занесени тържественно въ градътъ и поставени за пазение въ църквата на свв. Апостоли. Святитѣ братя измолили отъ епископътъ една часть отъ тѣхъ за споменъ и назидание и заминали къмъ Хозаритѣ.

Когато стигнали въ царството на Хозаритѣ, ханътъ ги посрѣщналъ съ почести и приелъ на драго сърдце*); разговарялъ съ

*) Когато святитѣ братя дошле въ дворецътъ на ханътъ, той ги попиталъ: „какъвъ чинъ имате, за да знажъ каква честь да Ви отдамъ на трапезата?“ Св. Константинъ му отговорилъ съ тѣзи наистина философски думи: „Дѣдо ми бѣше много великъ и славенъ мъжъ; той стоеше близо до царьтъ; но скоро прѣзрѣ и отхвърли даденната нему честь и власть и, поради това биде испъденъ отъ царя навънъ. Тогава той отиде да се скита по чужда земя, гдѣто осиромаше много. Въ тѣзи земя сме се родили ние и все търсиме старата честь на дѣда си, но и до сега не сме се удостоили да се сдобиемъ съ нея, защото сме Адамови внуци“.

Ханътъ се досѣтилъ какво иска да каже св.